

מושתלת ראשונה ומעגל שנסגר

זיהיתי שאת מדברת על אמא ולאורך השיחך שלך ראייתי אותה מול העניים. אמא שלי בריאה ומתקדמת היום, היא מסיימת לנוער מתחודד, נותנת את מתנות החיים שהיא יכולה להעניק".

צמרמוורת עברה כי. בעלי אמר תמיד: "לא כל אחד רשאי לתרום כליה, לא כל אחד יכול לתת כליה, אבל כל אחד יכול להיות כלי לה". כל אחד יכול להעביר חיים, מילה טובה, تحت את מתנת החיים שלו כאן בעולם".

זה בדיק מה שעושה תמר, היא לא יכולה לתת כליה (להיפך), אבל בחורה להיות כלי לה. כל כך מרגש לשימוש.

החדשים שקיבלה ב"ה".
משמעות מה הקשר עמה לא השתמר בשנים הבאות.

*
שנתיים עברו מאז. בחודש סיוון האחרון מסרתי הרצאה בפני קפסולה באחד הסמינרים הקטנים בירושלים. סיפרתי להם על מתנת הנינתה, הזכרתי את תמר ותוך כדי שאלתי את עצמי בקורס מה קורה אליה עכשו ואיך מתנהלים חיה.

לאחר ההרצאה ניגשה אליו תלמידת כיתה י' נרגשת. "הרבינית הבר, שאלת איפה תמר ומה היא עשוה היום. אני חשבתי שיש לי תשובה. אני הבטה שלה. מיד כשסיפרת את הסיפור שלה

שנת תשס"ט, בית החולים "איני כבר אחרי ב"ה, החיים של השנה. חזרתי לחיות ולא במליצה, אתם צריכים עוזה?".

כך היו נשמעות השיחות שלנו אי או בשנות ההקמה של "מתנת חיים". את מטופלי הדיאליה הכרנו הכרות אישית וקרובה לצערנו, בעלי פגש בהם על כורסאות הדיאליה, אבל הם לא ידעו על ההחלטה שלנו. הם לא ידעו על ידידים שהקנו.

"גספר להם", אמר בעלי בפשטות. הוא רצה לעזור לאנשים והיה מוכן ללכת להסביר להם למה כדי להם לקבל עוזה. לחכות לתודה? לפניה מכובדת? למכתבים מלאי הוקה? זה לא התהום שלו, הוא כאן כדי לעזור.

ניגשנו אל האנשים. בעלי דיבר אותם. תיאר איך החיים שלו חזרו לשפירות ושאל אם זוקקים לעוזה. אנשים היו סkeptים. במקום שנכשלו קרובי משפחה יצליה אדם זו? אבל הם הודיעו על הצעה ונתנו את הפרטים, מה אכפת להם לנשות?!

תמר (שם בדי לאיישה אמיתי) הייתה אחת מן המ██ימות לעוזה. היא הייתה אמא לילדים קטנים, אשת חינוך מיוחדת ואישה משכמתה ומעלה שחיה הסתובבו סיבוב גדור ורחב שכבתה אחת חדרו לכליותה מלפועל.

חישנו לה תרומה. כמה אנשים בדקו התאמת רכומות וקיבלו תשובה שלילית. אבל אנחנו לא התייאשנו. המשכנו לחפש. המשכנו לתלות מודעות וברוך ה' גם מצאנו. תמר הייתה מושתלת הכליה הראשונה שלנו. "וַיְדַבֵּר֙ רָאשׁוֹן
שסימנו לעצמינו ואושר גדול על החיים

אנשים אמיצים באמצע בדרכן

את מסירוטך ויגמול לך בשכר עצום". כך שוחחנו אותו שניינו ונבנינו. הגענו שבורים לחthicות ויצאנו בנוויים. רגע לפני שיצאנו שאל יוסי את הרוב בדמותו: "הרבי, אתה תdag ליא??". הרוב הישיר מבט ואמר לו: "בכל מקום בו אהיה בעזה אdag לך".

"חלפה שנה וחצי במהלך עברתי רגעים קשים. כמעט נחלשתי מטיפול באח, כמעט התיישר בטעני, אבל או הדחדו באזני" כמעט התיאשתי, אבל מילותיו מחזקות של הרוב, והן נתנו לי את הכוח להמשיך ולטפל בו במסירות. השיחה ההיא, כמו כמה שיחות נוספות שניהلت עם הרוב, היו אלו שהחזיקו אותי".

"כשiosity ואני שמענו על פטירתו של הרוב נשברנו. התאבלנו עליו כפי שמתאבלים על קרוב משפחה מדרגה ראשונה. עליינו לקברו ובכינו את נפשנו. ביום שני י"ז באדר, עבר יוסי השתלה מוצלחת ב"ה. אכן, הרוב שמר את הבטחתו. בכל מקום בו הוא נמצא הוא dag ליאויסי, אפילו מעולם האמת".

יוסי הינו בחור בן 40. נכה מלחמה שלא הצליח להשתקם. בהיותו הוריו מבוגרים וחולניים לקחה על עצמה אחותו שושנה את הטיפול בענייניו, והוא הרבה עניינים כאלו... בנוסף לכל הסבל, לאחר הפגיעה חלה יוסי וכליותיו פסקו מפעול. הוא התיעسر בטיפול הדיאליה ארוכים ומייגעים ואילו השפיעו עליו קשות. "באחד הימים", כך סיפרה לי לאחרונה שושנה, "לקחת את יוסי ונסעתי למשרד 'מתנת חיים' בירושלים. לא תאמתי פגישה, הגעתו ונכנסתי פנימה, ישר לחדרו של הרוב זצ'ל. הרוב, קיבל אותנו במאור פנים וישב אצנו למעלה משעה וחצי, נתן עניינו ולייבו להיות עמו בצרתנו, מקשיב בסבלנות, מעודד ונונן תקווה. בשל מסויים נשברתי ואמרתי לו: "אני מסוגלת יותר, קשה לי אותו...". אז אמר לי הרוב את המילים שהריכמו אותו וייחדו באזני לנצח: "דעי לך שהאוף בו את מתמסרת לאחיך ודואגת לו עושה רושם גדול בשמיים. אני בטוח שהקב"ה לא ישכח

הבהרה: עיתון קטיפה הוא שפונה לנברת הבר בבקשת להעלות על הכתב מקורות החיים של בעל ז"ל. יהיו הדברים לזכרו הרבה ולעלויו נשמהו של אברהם ישבה בראבצבי